

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobkyně a) **R. Š.**

žalobce b): **J.Š.**

oba zastoupeni Ing. H. N., daňovou poradkyní
sídlem U K. X, 712 00 O.

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**

sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2018, č. j. 45808/18/5200-10422-708855, č. j. 45809/18/5200-10422-708855, č. j. 45810/18/5200-10422-708855 a č. j. 45811/18/5200-10422-708855, ve věci daně z příjmů

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 15. 10. 2018, č. j. 45808/18/5200-10422-708855, č. j. 45809/18/5200-10422-708855, č. j. 45810/18/5200-10422-708855 a č. j. 45811/18/5200-10422-708855 **se zrušují** a věci **se vracejí** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni a) na náhradě nákladů řízení 16 503 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Ing. H. N., daňové poradkyně se sídlem U K. X, 712 00 O.
- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci b) na náhradě nákladů řízení částku 16 503 Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Ing. H. N., daňové poradkyně se sídlem U K. X, 712 00 O.

Odůvodnění:

1. Žalobce b) J.Š. se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2018, č. j. 45808/18/5200-10422-708855 a č. j. 45809/18/5200-10422-708855, jímž byly změněny dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále je „správce daně“) za rok 2009 a za rok 2010 doměřující žalobci b) daň z příjmů fyzických osob z důvodu neprokázání uplatněných daňově uznatelných výdajů vůči dodavatelům žalobce, M. K. a J. O. Žalobkyně a), R. Š., která byla spolupracující osoba žalobce b), se domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného z téhož dne č. j. 45810/18/5200-10422-708855 a č. j. 45811/18/5200-10422-708855, kterými byla doměřena daň a penále za zdaňovací období 2009 a 2010 z téhož důvodu (všechna rozhodnutí žalovaného budou dále označena jako „napadená rozhodnutí“). Napadenými rozhodnutími byly vyloučeny pouze některé výdaje vůči dodavateli J. O.
2. Jelikož žaloby spolu skutkově souvisí, krajský soud je usnesením ze dne 16. 7. 2019, č. j. 25 Af 67/2018 – 43 spojil ke společnému projednání. V dalším textu odůvodnění tohoto rozsudku bude krajský soud oba žalobce pro stručnost označovat jako „žalobce“ či „žalobci“ a k rozlišení žalobce b) a žalobkyně a) přistoupí pouze, bude - li to ze skutkového či právního hlediska potřeba.
3. Žaloba byla podána poté, co přechází rozhodnutí žalovaného o předmětných dodatečných platebních výměrech byla zrušena rozsudkem zdejšího soudu č. j. 22 Af 21/2015 - 59 z 22. 9. 2017 z důvodu neprokázání pochybností správce daně o správnosti, úplnosti a věrohodnosti žalobcem předložených evidencí, v důsledku čehož neměl žalobce důkazní povinnost, když svou prvotní důkazní povinnost splnil, a pokud provedené důkazy neprokazují ani nevyvracejí daňová tvrzení, nejde to k tíži žalobce ve smyslu splnění jeho důkazní povinnosti; dále krajský soud vytkl žalovanému, že neprovedl navržený důkaz písmoznaleckým posudkem. Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalovaného proti tomuto rozsudku zamítl rozsudkem, ze dne 19. 1. 2018, č. j. 4 Afs 211/2017 – 34.
4. Žalobce v žalobě nesouhlasil s vyloučením uplatněných výdajů vynaložených na základě faktur přijatých od dodavatele žalobce J. O. z důvodu neprokázání jejich úhrady deklarované osobě. Žalovaný vyšel ze závěrů znaleckého posudku z oboru písmoznalectví, podle kterého podpisy na vyloučených fakturách jsou kopiemi smyšlených padělků a

padělající osoba se ani nesnažila napodobit podpis J. O. Sám žalobce uznal, že osoba, se kterou v letech 2009 a 2010 spolupracoval, není skutečným J. O., žalobce byl třetí osobou, jejíž identita je neznámá, uveden v tomto směru v omyl. Žalovaný, aniž by zpochybnil skutečné vynaložení předmětných výdajů a jejich výši, je pouze z tohoto důvodu vyloučil z výdajů daňově uznatelných, ač podle něj, pokud by bylo prokázáno, že byly uhrazeny J. O., jednalo by se o výdaje způsobitelné snížit základ daně. Za této situace má žalobce za to, že nelze klást k jeho tíži, že byl nezjištěnou osobou oklamán.

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, přičemž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017 č. j. 1 Afs 247/2017 – 35 zdůraznil, že uplatněný výdaj lze výjimečně uznat i v případě, kdy nebylo prokázáno, že by byl vynaložen vůči deklarovanému dodavateli, pokud by žalobce prokázal, komu za předmětné služby skutečně zaplatil, což se v posuzované věci nestalo.
6. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemných vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 152/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadená rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
7. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že
 - v roce 2009 a 2010 byla žalobkyně a) spolupracující osobou manžela J. Š. – žalobce b);
 - daňová kontrola byla u žalobců zahájena dne 2. 4. 2012 na zdaňovací období roku 2009 a 2010;
 - správce daně zjistil, že někteří dodavatelé žalobce b) výdaje, které žalobce b) uplatnil, nevykázali ve svých daňových přiznáních; tyto nesrovnalosti správce daně odstranil, kromě dodavatelů M. K. a J. O.;
 - J. O. nepodal za rok 2009 a 2010 daňové přiznání na daň z příjmů fyzických osob. Na místním šetření nebyl J. O. zastižen a nepodařilo se ho předvolat k výsledku, neboť nebylo zjištěno, kde bydlí, ačkoliv správce daně provedl šetření u vězeňské služby, správy sociálního zabezpečení a úřadu práce;
 - M. K. podal za rok 2009 řádné daňové přiznání a dodatečné daňové přiznání, za rok 2010 daňové přiznání nepodal. Předvolat k výsledku se jej nepodařilo, neboť v místě bydliště nebydlí, a kde bydlí, se zjistit nepodařilo, ačkoliv správce daně provedl šetření u vězeňské služby, správy sociálního zabezpečení a úřadu práce;
 - správce daně dne 27. 8. 2012 vyzval žalobce, nechť předloží důkazní prostředky k tomu, že částky vyplacené M. K. a J. O. uplatněné jako výdaje na dosažení, zajištění a udržení příjmů v letech 2009 a 2010 skutečně vynaložil;
 - tyto sporné deklarované výdaje se vztahovaly ke stavebním pracím, které žalobce b) provedl pro společnost PÁTÁ STAVEBNÍ CZ a.s., přičemž rozsah prací a jejich faktická realizace nebyla v řízení sporná;
 - žalobce navrhl k důkazu výsledk Ing. K., M. K., dále listinné důkazy – dvě smlouvy na stavební zakázky podepsané M. K. Správce daně tyto důkazy provedl, ale podle něj neosvědčily skutečný rozsah a úhradu deklarovaných prací pro obecnost, ukončil daňovou kontrolu a rozhodl předmětnými dodatečnými platebními výměry;

- v rámci odvolacího řízení žalovaný dokazování doplnil a v rozhodnutích z 19. 1. 2015 odvolání zamítl a napadené dodatečné platební výměry potvrdil;
 - krajský soud rozsudkem č. j. 22 Af 21/2015 - 59 z 22. 9. 2017 rozhodnutí z 19. 1. 2015 zrušil;
 - žalovaný v dalším řízení ustanovil znalce z oboru písmoznalectví, podle kterého jsou podpisy na fakturách, které měl vystavit J.O., kopiemi smyšlených padělků, s výjimkou tří dokumentů, kde jsou podpisy nezpracovatelné. Následně žalovaný napadenými rozhodnutími změnil předmětné platební výměry, kdy z uplatněných výdajů neuznal pouze ty, které byly výdaji vynaloženými vůči J. O. na základě faktur a příjmových dokladů, jejichž podpis byl znalcem shledán smyšleným padělkem, zbývající uplatněné sporné výdaje uznal.
8. Z rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 17. 5. 2018, č. j. 4 T 153/2015 – 832, krajský soud zjistil, že žalobce b) J. Š. byl podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěn obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Novém Jičíně pro skutek právně kvalifikovaný jako zločin krácení daně podle § 240 odst. 1, odstavec 2 písm. c) trestního zákoníku, kdy krácením daně bylo mj. uplatnění nyní posuzovaných výdajů, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Z usnesení Krajského soudu v Ostravě č. j. 7 To 235/2018 – 854 z 7. 1. 2019 soud zjistil, že odvolání státního zástupce bylo podle § 256 trestního řádu zamítnuto. V usnesení se krajský soud ztotožnil se závěrem okresního soudu, že existují podstatné pochybnosti o tom, zda žalobce b) neoprávněně vystavoval faktury a příjmové doklady za účelem neoprávněného snížení svých daňových povinností, mimo jiné z důvodu, že osoba, která vystupovala jako J. O. a skutečně na stavbách pro žalobce b) pracovala, nebyla skutečným J. O.
9. V přezkoumávaném případě je pro posouzení věci samé rozhodné, zda žalobce b) splnil podmínky pro uplatnění předmětných výdajů ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), tedy zda je tvrzeným způsobem vynaložil a zda to v souladu s ustanovením § 92 odst. 5 daňového řádu prokázal. Od toho se bude odvíjet i posouzení věci vůči žalobkyni a), která byla spolupracující osobou žalobce b) ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o daních z příjmů, přičemž žalobce b) rozděloval v souladu s § 13 odst. 3 zákona o daních z příjmů podíl na příjmech a výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů ve výši 50%.
10. Dle § 92 odst. 3 a odst. 4 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení, nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Ústavní soud k tomuto ustanovení poznamenal, že *„toto ustanovení nedává správci daně oprávnění vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoli, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám.“* (nález ÚS ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/1995, č. 133/1996 Sb.).
11. Pravidlo, že v daňovém řízení spočívá důkazní břemeno na daňovém subjektu, má některé výjimky. Pro posuzovaný případ relevantní výjimka je obsažena v § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, dle něhož *„správce daně prokazuje ...skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.“* Tato právní úprava vytváří vyvážený komplex povinností tvrzení a povinností důkazní mezi

daňovým subjektem a správcem daně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 – 119 nebo ze dne 11. 4. 2019, č. j. 5 Afs 133/2018 – 27).

12. Z výše uvedeného plyne, že daňový subjekt má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti relevantní pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení pak vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného, v případě žalobců, resp. žalobce b) pak z § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Dle tohoto ustanovení výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem. V posuzovaném případě tedy žalobce byl povinen tvrdit, že jím uváděné výdaje (1) skutečně vynaložil v tvrzené výši (2) vynaložil v souvislosti se získáním zdanitelných příjmů a (3) vynaložil v daném zdaňovacím období. Mezi účastníky je sporný, a pro úspěch žaloby určující, bod (1), tedy zda stěžovatel předmětné výdaje skutečně vynaložil.
13. Prokazování uskutečnění výdaje je prvotně záležitostí dokladovou, současně je však třeba trvat na souladu skutečného stavu se stavem formálním. Daňový subjekt je povinen vést účetnictví (§ 1 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví), či jiné povinné záznamy a evidence (viz zejm. § 7b zákona o daních z příjmů). K souvislosti účetnictví a § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu (resp. dříve § 31 odst. 8 písm. c) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) se již Nejvyšší správní soud vyjádřil ve výše uvedeném rozsudku č. j. 2 Afs 24/2007 – 119. V tomto rozhodnutí uvedl, že *„smyslem a účelem účetnictví je poskytnout tomu, kdo je vede, i oprávněné třetí osobě (ve věcech daní tedy správci daně) věrohodný, úplný, průkazný a správný přehled o jeho předmětu [viz § 7 o účetnictví a shora již zmíněný § 31 odst. 8 písm. c) d. ř. (pozn. krajského soudu: jedná se o zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků)], kterým je – zjednodušeně řečeno – hospodaření daňového subjektu. Z hlediska metod zaznamenávání se u účetnictví jedná o standardizovaný, formalizovaný a značně detailní přehled o hospodaření, který by, je-li veden předepsaným způsobem, neměl umožnit, aby o hospodaření dotyčného daňového subjektu byl podán zkreslený obraz. Daňový subjekt proto splní svoji povinnost důkazní ve vztahu k tvrzením, která správci daně předestře, prokáže-li tato tvrzení svým účetnictvím, ledaže správce daně prokáže [§ 31 odst. 8 písm. c) d. ř. (pozn. krajského soudu: jedná se o zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků)], že ve vztahu k těmto tvrzením je účetnictví daňového subjektu nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné.“*
14. Nesrovnalosti v účetnictví mohou tedy být důvodem vzniku pochybností ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, které v důsledku způsobuje přechod důkazního břemene ze správce daně zpět na daňový subjekt, resp. opětovnou aktivaci důkazní povinnosti daňového subjektu. Ne každá nesrovnalost má tento účinek. Jak Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozhodnutí uvedl, tento následek mají *„pouze takové nesrovnalosti, jež přímo (nedostatkem spolehlivých informací o konkrétním účetním případě) či nepřímou (celkovou nevěrohodností účetnictví, i když toto na první pohled o konkrétním účetním případě předepsané informace poskytuje) zatemní obraz o hospodaření daňového subjektu. Správce daně je zde povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen takto totiž může unést své důkazní břemeno vyplývající z § 31 odst. 8 písm. c) d. ř.“* (pozn. krajského soudu, zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků)
15. Dokáže-li správce daně prokázat takovéto nesrovnalosti, splnil svou důkazní povinnost a je opět na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností.

Daňový subjekt může buďto setrvat na svých původních tvrzeních a doložit, že přes vzniklé pochybnosti se obchodní transakce udála tak, jak o ní bylo účtováno, anebo naopak korigovat svá původní tvrzení a tato nová tvrzení prokázat.

16. Aplikuje-li se výše popsáný mechanismus na žalobcův případ, je zřejmé, že žalobce nejprve splnil svou důkazní povinnost předložením dokladů týkajících se předmětné obchodní transakce (faktur vydaných dodavatelem a jím odpovídajících příjmových pokladních dokladů o platbách v hotovosti). Na rozdíl od skutkového stavu, který byl základem předchozího rozsudku, nyní žalovaný identifikoval skutečnost, způsobitou založit pochybnosti o deklarovaných výdajích vůči J. O., spočívající v tom, že podpis na fakturách a příjmových dokladech není podpisem J. O., což bylo prokázáno znaleckým posudkem, čímž rovněž splnil svou důkazní povinnost ohledně pochybností o souladu účetnictví žalobce ve vztahu k těmto uplatněným výdajům. Mezi účastníky je nadto nesporné, že osoba, která vůči žalobci jako J. O. vystupovala, jím ve skutečnosti nebyla.
17. Žalobce svá tvrzení prokazoval zejména svědecky a dále skutečnostmi zjištěnými v trestním řízení vedeném proti němu, zejména rozsudkem Okresního soudu v Nové Jičíně, specifikovaným shora (potvrzující krajský rozsudek byl vyhlášen až po datu vydání napadeného rozhodnutí). Žalovaný uplatněné výdaje neuznal z důvodu, že žalobce neprokázal skutečného dodavatele. Z napadeného rozhodnutí konkrétně vyplývá, že žalovaný nerozporoval, že žalobce uplatněné výdaje vůči údajnému J. O. vynaložil, že vystavené faktury zaplatil, ani že práce byly provedeny. Žalovaný přesto uzavřel, že *„nebylo prokázáno, komu a za jaké konkrétní práce byly výše uvedené finanční prostředky vynaloženy. Odvolací orgán shodně jako správce daně také nepochybně, že určité práce musely být provedeny, avšak v jakém rozsahu a kým se daňovému subjektu nepodařilo prokázat“* (bod 71 napadeného rozhodnutí).
18. K důvodu neuznání uplatněného výdaje pro neprokázání *„za jaké konkrétní práce“* žalovaný v napadeném rozhodnutí nic bližšího neuvádí. V bodě 65. napadeného rozhodnutí konstatuje, že žalobce vykonával svou činnost pro odběratele PÁTÁ STAVEBNÍ CZ, a.s. a EKO BAU INVEST, a.s., rozsah těchto prací není sporný, a měl při této činnosti 33 subdodavatelů, z nichž správce daně nejprve vyloučil výdaje uplatněné vůči dodavatelům M. K. a J. O., z nichž následně žalovaný výdaje vůči M. K. a část výdajů vůči J. O. uznal. Za této situace není zřejmé, proč je podle žalovaného sporný rozsah prací, které jsou základem neuznaných faktur vystavených J. O., když celkový rozsah prací je nesporný, rozsah prací od všech ostatních dodavatelů rovněž (když ostatní výdaje uznány byly), a práce provedené J. O. jsou rozdílem těchto známých veličin. Je tedy zřejmé, že jediným důvodem pro zpochybnění rozsahu provedených prací je neprokázání, vůči komu konkrétně byl tento výdaj vynaložen.
19. K otázce, zda je za těchto okolností možno uplatněný výdaj uznat, lze vyjít z judikatury Nejvyššího správního soudu, která sice setrvává na nezbytnosti průkazu dodavatele plnění, nicméně tato nezbytnost je dána pouze tehdy, má-li daňovým subjektem uplatněný výdaj být uznán právě ve výši, v jaké byl skutečně vynaložen (tedy v plné výši). Pakliže ovšem nastane situace, kdy daňovým subjektem předložené daňové doklady byly správcem daně náležitě zpochybněny, aniž bylo zpochybněno samotné plnění, a v rámci následného dokazování se nepodařilo prokázat skutečnou výši výdajů spojených s tímto plněním, je namíste daňovému subjektu uznat výdaj alespoň v minimální nutně vynaložené výši (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 2 Afs 18/2013 –

45 nebo rozsudek 2 č. j. Afs 97/2018 – 35 ze dne 19. 11. 2018). Opačný postup by nedbal postulátu podaného Ústavním soudem např. v nálezu ze dne 18. 4. 2006, sp. zn. II. ÚS 664/2004, či ze dne 1. 9. 2010, sp. zn. IV. ÚS 591/2008 (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2007, č. j. 2 Afs 184/2006 – 123), a sice že orgány daňové správy mají mít na zřeteli stanovení daně ve výši co nejvíce odpovídající skutečnosti, nikoli ve výši za každou cenu maximální (která nadto zjevně odporuje principu elementární logiky, podle kterého by zdaněnému příjmu měl zásadně odpovídat určitý výdaj).

20. Uznání výdaje alespoň v minimální nutně vynaložené výši v posuzované věci není v rozporu ani s žalovaným zmíněným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 Afs 247/2017 – 32, který rovněž připouští uznání uplatněného výdaje i v případě, kdy není prokázán deklarovaný dodavatel, v souladu se zásadou materiální pravdy, byť jako krajní možnost. V posuzované věci totiž skutková situace žalobce takový postup umožňuje. Spolupracoval – li žalobce s osobou, která se vydávala za J. O., který je existující a podnikající fyzickou osobu, již žalobce dříve neznal, tato osoba mu byla jako J. O. představena, sjednané práce plnila a vystavovala i příslušné doklady, tedy chovala se jako běžný podnikatel, nebyla zde žádná indicie, která měla vést žalobce k pochybnostem o totožnosti této osoby, pak mu nelze klást k tíži, když se následně ukázalo, že tato osoba J. O. nebyla. Trvat na tom, aby žalobce identifikoval skutečnou osobu, která práce vůči němu provedla, by bylo zjevně mimo možnosti žalobce a představovalo by neúměrnou a i neodůvodněnou zátěž. Uznání výdaje alespoň v minimálně vynaložené výši za plnění, které fakticky bylo poskytnuto, při splnění dalších předpokladů pro jejich daňovou uznatelnost, totiž nepředstavuje pro žalobce žádnou neodůvodněnou daňovou výhodu.
21. Konečně, smyslem daňového řízení je stanovit daň ve správné výši. V tomto směru jsou daňové orgány povinny zabývat se uplatněným výdajem snižujícím základ daně, zda byl uplatněn zákonně. Žalobce v řízení prokázal, že sporný výdaj vskutku vynaložil (provedení úhrady není sporné), že se tak stalo v souvislosti se získáním zdanitelných příjmů, není sporné, že práce byly fakticky provedeny a že plnění od údajného J. O. žalobce obdržel při své podnikatelské činnosti za účelem splnění svých závazků vůči svým odběratelům PÁTÁ STAVEBNÍ CZ, a. s., a EKO BAU INVEST, a. s., a že se tak stalo v daném zdaňovacím období. Žalobce v intencích rozsudku č. j. 1 Afs 247/2017 – 35 jednoznačným a transparentním způsobem uvedl a prokázal skutečné okolnosti týkající se předmětného výdaje, když prokázal, že jej vynaložil vůči subjektu, jehož identita není známa z důvodu, které žalobce mohl ovlivnit jen stěží. To, že osoba, se kterou jednal, není ve skutečnosti J. O., by žalobce mohl zjistit pouze tehdy, pokud by trval na předložení průkazu totožnosti, což nelze považovat za běžný postup, když žalobce neměl žádné indicie k tomu, že je uváděn v omyl, resp. podváděn.
22. Za této situace krajský soud uzavřel, že rozhodnutí žalovaného trpí vadou, spočívající v nesprávné aplikaci ustanovení § 92 odst. 3 daňového řádu, která má za následek nezákonnost rozhodnutí, a soud proto rozhodnutí podle § 78 ods. 1 a 4 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný vázán zde vysloveným právním názorem, že žalobci náleží výdaje alespoň v minimálně vynaložené výši, které stanoví v případě nemožnosti jejich dokázání podle pomůcek.
23. Vzhledem k tomu, že v řízení byl plně procesně úspěšný žalobce b), vzniklo mu v souladu s ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovaného zavázal. Náklady řízení žalobce b) představují zaplacený soudní

poplatek za podání žaloby ve výši 6.000,- Kč, dále odměna za zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3.100,- Kč, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky, a to za dva úkony právní služby, příprava převzetí zastoupení, seps žaloby § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky, jednou odměna za zastoupení advokátem ve výši 2.480,- Kč, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 12 odst. 4 vyhlášky za účast u jednání, tedy úkon podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky, třikrát režijní paušál ve výši 300,- Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky. Dále DPH z těchto částek s výjimkou zaplaceného soudního poplatku podle § 57 odst. 2 s. ř. s.

24. Vzhledem k tomu, že v řízení byla plně procesně úspěšná i žalobkyně a), vzniklo jí v souladu s ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. rovněž právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovaného zavázal. Náklady řízení žalobkyně a) představují zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 6.000,- Kč, dále odměna za zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3.100,- Kč, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky, a to za dva úkony právní služby, příprava převzetí zastoupení, seps žaloby § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky, jednou odměna za zastoupení advokátem ve výši 2.480,- Kč, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 12 odst. 4 vyhlášky za účast u jednání, tedy úkon podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky, třikrát režijní paušál ve výši 300,- Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky. Dále DPH z těchto částek s výjimkou zaplaceného soudního poplatku podle § 57 odst. 2 s. ř. s.
25. Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobcům prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jejich práv. Soud proto žalovaného k jejich zaplacení zavázal, a to k rukám zástupce žalobců podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu ve spojení s ustanovení § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovení § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 14. srpna 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu